ఒక పువ్వు రాలింది

'వేణూ !'

ఏదో పుస్తకం చదువుతున్న వేణు తల ఎత్తి చూశాడు ఏమిటన్నట్లుగా.

'నీకథ పడిందిపత్రికలో' ముసిముసిగా నవ్వుతూ అంది రమ.

'రేపు శుభలేఖలో నీ పేరు కూడా పడుతుందిలే!' ఉడుక్కున్నాడు వేణు. పొద్దుట జరిగిన సంఘటన అతని కళ్ల ముందు ప్రత్యక్షమైయింది. తను ఎన్ని కథలు తనపేరుతో పంపినా అచ్చు కాలేదని రమతో నీ పేరుతో పంపిస్తానంటే ససేమిరా అని తిరస్కరించింది. తను కోపంగా కాలేజీకి వెళ్లిపోయాడు. సాయంత్రం తిరిగి వచ్చినప్పుడు తను అక్కతో మాట్లాడ లేదు. అందుకే ఇప్పుడు క్షమార్పణ చెప్పి నీ ఇష్టంప్రకారమే చెయ్యమంటుంది కాబోలు. కానీ కాస్త బెట్టుచేద్దాం. తను స్వయంగా చెప్పేవరకూ వేణు స్వగతంగా అనుకుని తిరిగి పుస్తకం పఠనంలో మునిగిపోయాడు.

రమ చిలిపిగా 'చాలించండోయ్ తమ్ముడుంగారు తమ బెట్టుని. తమ ఇష్టం ప్రకారమే నాపేరు మీ కథలకి దత్తత ఇస్తున్నాను. కాని ఒక్క షరత్ మీద— కొన్నాళ్లు మాత్రమే, దైవం అనుకూలించి నీ కథలు పడితే తిరిగి నేను నాపేరు ఇక ససేమిరా పెట్టనీను.' అంది.

'థాంక్యూ ! సిస్టర్. అంతవరకూ చాలు' వేణు సంతోషంగా ఒప్పుకున్నాడు.

రమ తృప్తిగా నిట్టూర్చింది.

నాలుగునెలలు గడిచాయి, ప్రచురణకి అంగీకరిస్తూ రమపేర కార్డు వచ్చింది. వేణు నిజంగా ఆనందపడి పోయాడు. రమ పేరులో బలం వుందని అతనికి పూర్తిగా నమ్మకం కుదిరింది. అలా వరసగా నాలుగు నెల్లు పంపిన కథలన్నీ అన్ని పత్రికలూ వేసుకున్నాయి దాంతో పాఠకుల అభినంద నలతో విమర్శలతో లెటర్స్ రావడం మొదలుపెట్టాయి. అన్నింటికీ ఓపిగ్గా జవాబులు వ్రాసేవాడు వేణు.

రమ వీటన్నిటికీ దూరంగా వుండి వేణు సంతోషంగా వీటివిషయం చెప్పి నప్పుడు మాత్రం తన ఆనందాన్ని ప్రక టించేది. అది తనపేరు అచ్చయినందు కనో, లేక తమ్ముడు ప్రయోజకుడయ్యా డనో తెలీలేదు వేణుకి.

కాలచక్రంలో ఏడాది గిర్రున తిరిగి పోయింది. వేణు ఉద్యోగాన్వేషణలో పడి తన రచనలని కాస్త తగ్గించాడు. కాని కథలు కాకుండా నవలారచన మాత్రం అడపాదడపా చేస్తూనే వున్నాడు. మొదటి సారిగా నవల 'అతకని తీగలు' రాసి పంపించాడు. అది సీరియల్‌గా ప్రచురితమైయింది. సరిగ్గా ఇదే టైములో రమకి శ్రీధర్‌తో వివాహం నిశ్చయమైయింది. రమ తలితండ్రులకి ఈ సంబంధం అన్ని విధాల నచ్చింది. కారణం శ్రీధర్‌కి ఒక్క తల్లితప్ప ఇంకెవ్వరూ లేరు, చచ్చేవరకూ చాలినంత ఆస్తి, నలుగురిలో పలుకుబడికల ఉద్యోగం, కట్నం తీసుకోని శ్రీధర్ ఆదర్శం, అన్నింటినీ మించి వరుడు మంచివాడు, అందగాడు.

ఒక దివ్యముహూర్తంలో రమ మెడలో మూడుముళ్లు పడిపోయాయి.

అత్తవారింట్లో మూడురాత్రులు గడిపి సెలవు లేదంటూ రమని తీసుకుని హైద్రాబాద్ ప్రయాణమైయ్యాడు శ్రీధర్.

ప్రయాణం ఇంకా పావుగంట వుంటే

రమ వేణు గదికి వచ్చింది. కిటికీనుంచి శూన్యంలోకి చూస్తున్న వేణు చటుక్కున తిరిగి చూసాడు. ఎదురుగా రమ, కాదు, కాదు లక్ష్మీదేవి... కొత్తగా వెలసిన మాంగల్యం, నల్లపూసలు ఆమె పచ్చని శంఖంలాంటి మెడని శోభాయమానంగా చేస్తున్నాయి. పారాణి పూసిన పాదాలు, నుదుటని ఎర్రని గుండ్రటి కుంకుమ, తల్లో నిండుగా పూలు, ఎర్రని పట్టు చీరతో లక్ష్మీదేవిలా సాక్షాత్కరించిన రమని క్షణంసేపు కళ్లార్పకుండా చూసాడు వేణు.

'వేణూ ! వెళ్లివస్తారా?' ఎటో చూస్తూ అంది రమ తిరిగి.

'ఒక్కమాట. అది నీ కథలు. నీకు రావలసినపేరు నాకు వస్తుంటే అక్కగా నా హృదయం ఎంత చిత్రహింసకు లోనవుతుంతో ఆలోచించరా!'

'అక్కా దయచేసి నన్నది అడగవద్దు. నీవు దూరంగా వెళ్లిపోతున్నా ఈ కథలలో నీ పేరు చూసి ఆ లోటు భర్తీ చేసుకుని తృప్తిపడతాను' ప్రాథేయపూర్వకంగా అర్థించాడు వేణు.

రమ ఇంకేం మాట్లాడలేకపోయింది. ఆ తరువాత కారులో తన భర్తతో సాగిపోయింది రమ.

*   *   *

కాఫీ తీసుకుని మెల్లగా శ్రీధర్ గదిలో అడుగుపెట్టింది రమ ఒకరోజు. అతనిచేతిలో ఏదో లెటర్ వుంది. కాఫీ టేబిల్ మీదుంచి 'ఎవరిదగ్గరినుంచండీ' అంది రమ.

'చూసుకో!' కాఫీ సిప్ చేస్తూ కార్డు ఇచ్చాడు శ్రీధర్.

రమ గబగబా చదివింది.

అక్కా,

నా కథకి ఫస్టు ప్రయిజ్ వచ్చింది. వెయ్యిరూపాయలు. అది అందినట్లుగా నీ సంతకం కావాలి. ఇప్పుడేం చెయ్యాలో తోచడం లేదు. ఒక్కసారివచ్చి వెళ్లితే బాగుంటుంది. బావగారి పర్మిషన్ కావాలి కదూ! అడిగిచూడు. అయినా నీవుమాత్రం బావగారిని వదిలి వస్తావేమిటి! ఎలాగైనా రావే అక్కా! వస్తావని ఆశిస్తూ 'వేణు'.

రమ చదవడం ముగించి తలెత్తి చూసింది.

'రమా! ఏమిటిది. అతని కథకి ప్రయిజ్ వస్తే నీవెందుకు మధ్య' ప్రశ్నించాడు శ్రీధర్.

'వాడిపేరు పెడితే అచ్చు కాలేదని...!' రమ తడబడుతూ చెప్పింది.

'ఓహో!' ముక్తసరిగా అని వూరుకున్నాడు శ్రీధర్.

'మరి ఈ విషయం...!' రమ వాక్యం పూర్తిగాకుండానే 'సరే వెళ్లిరా!' అంటూ లేచిపోయాడు శ్రీధర్. కాని ఈ అంగీకారం మనఃస్ఫూర్తిగా ఇవ్వలేదని రమ గ్రహించి చాలాసేపు అలాగే నిల్చుండిపోయింది. నాలుగు నిముషాలనంతరం వీధిలోనుంచి ఏవో కొత్త కంఠాలు వినిపించాయి. లెటర్ టేబిల్‌మీద పెట్టి గబగబా పైకి రాబోయేదల్లా గుమ్మంలోని శ్రీధర్‌ని చూసి ఆగిపోయింది రమ.

రమవైపు చూస్తూ 'నీకోసం ఎవరో వచ్చారు చూడు' అంటూ పేపర్ పుచ్చుకూర్చున్నాడు శ్రీధర్.

'ఎవరా' అని ఆతృతగా చూసిన రమ ప్రాణపడి నిల్చుండిపోయింది. ఎవరో నలుగురు మగవాళ్లు నిల్చునివున్నారు. ఇందాక శ్రీధర్ చూసిన చూపులో వాడితనం ఎందుకు ప్రస్ఫుటమైయిందీ గ్రహించేసరికి తుఫాను తాకిడికి లతవలే ఆమె నిలువునా వణికిపోయింది. నిలబడటానికి శక్తి లేనట్లు తలుపుని గట్టిగా పట్టుకుంది రమ.

'ఏవరు కావాలి మీకు!' కంఠం వణకుతుండగా గట్టిగా ప్రశ్నించింది.

'రచయిత్రి రమాదేవి మీరేననుకుంటాను' ఒకతను ప్రశ్నించాడు.

వేణు కోరిక మనసులో ప్రతిధ్వనించగా 'అవును' అంది రమ నిర్జీవంగా.

'వెరీ గ్లాడ్! కథారచనలోనేకాక మీలో కూడ చక్కని సంసారం ఇమిడివుండటం మాబోటి సాహిత్యప్రియులకి, అభిమానులకి చాల అదృష్టం. మా క్లబ్ తరఫున మీకు సన్మానం చెయ్యాలనుకుంటున్నాము. తప్పక అంగీకరిస్తారనే ఆశతో ఉన్నాం.' ఇందాకతనే తిరిగి అన్నాడు.

'థాంక్స్! మీ అభిమానానికి చాల కృతజ్ఞురాలిని. కాని నాకివన్నీ ఇష్టంలేదు. సారీ! ఇలా అన్నందుకు క్షమించండి. దయచేసి ఇలాంటివి ఇకముందు తలపెట్టవద్దు' రమ గబగబా ఇంట్లోకి వచ్చేసింది. గదిలో శ్రీధర్ పేపర్ చదువుతున్నాడు. కాని అతని చెవులు తమ సంభాషణని వింటున్నాయని తెలియడానికి అట్టేసేపు పట్టలేదు రమకి. అతని సంకుచిత స్వభావము తన జీవితంమీద ఎలాంటి పరిణామం తీసుకొచ్చేది తలుచుకొంటే ఆమెకి తల తిరిగిపోతోంది. ప్రతిమలా సోఫామీద చెయ్యిపెట్టి బాధగా కళ్లు మూసుకున్న రమని గుడినుంచి వచ్చిన అత్తగారి పిలుపుతో తేరుకుని—

'ఏం లేదత్తయ్యా!' అని శ్రీధర్

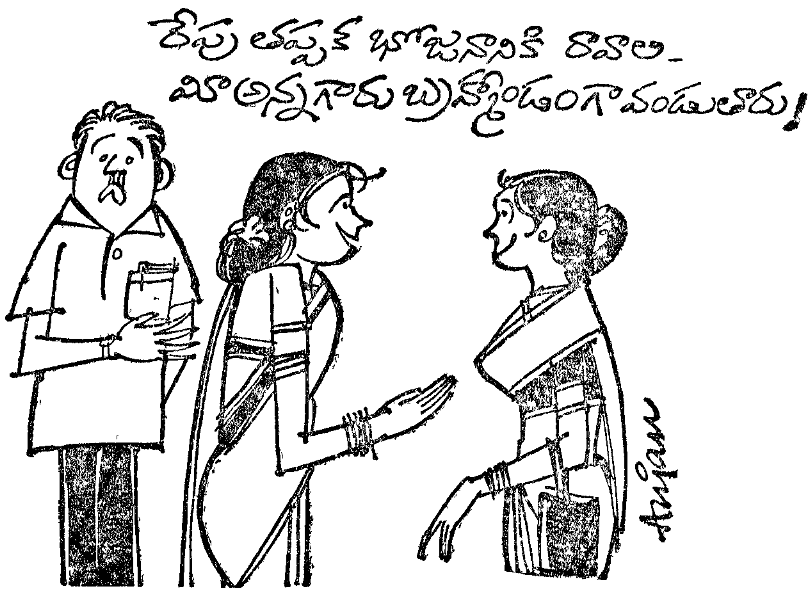

గదిలోకి వచ్చింది.

'ఊ! ఇప్పుడు జ్ఞాపక మొచ్చేనన్న మాట. నీ అభిమానులు వెళ్ళిపోయారను కుంటాను. సన్మానానికి అంగీకరించావా!' రమ ముఖంలోకి చూస్తూ ప్రశ్నించాడు శ్రీధర్. నిలువునా దహించేట్టున్న అతని చూపులని తట్టుకునే శక్తిలేక ముఖం దించుకుని 'లేదు. నాకిష్టంలేదని చెప్పి పంపించేసాను' నన్ను నమ్మలేరా? అనే భావం ప్రస్ఫుటమయ్యేట్టు అంది రమ.

'ఓహో ?' అన్నాడు ముక్తసరిగా శ్రీధర్.

'నేను విజయవాడ వెళ్ళాను' ఎలాగో గొంతు పెగల్చుకు అంది రమ.

'ఏం!' పొడిగా ప్రశ్నించాడు శ్రీధర్.

'మీరొక్కరే ఎలా వుంటారు.'

'పర్వాలేదు. అమ్మ వుంది'

'ఆమె పెద్దవారు, చెయ్యలేరు'

'ఏమిటీ న్యూసెన్స్, నాలుగు రోజులకి నేనేమి కానులే!' విసురుగా లేచి వెళ్ళిపోయాడు శ్రీధర్.

'భగవాన్ ఏమిటి నా బ్రతుకిలా తయారయింది. ఆయన ఎందుకిలా మారిపోయారు. నా హృదయంమీద నమ్మకం ఎందుకు కలగడం లేదు, వలవలా హృదయ భారం తీరేట్టు ఏడ్చింది రమ.

మనసునిండా పేరుకు పోయిన అశాంతితో భారంగా పుట్టింటికి బయలుదేరింది రమ. వేణుని చూడగానే కళ తప్పిన ముఖం కొత్త కాంతిని పుంజుకుంది. అక్కడవున్న నాలుగురోజులు నిండుగా తిరిగింది. కాని శ్రీధర్ ప్రవర్తనగురించి పొరపాటునకూడ ఒకమాట దొర్లకుండా జాగ్రత్తపడింది. చెప్పితే వేణు బాధపడతాడు. కసికొద్దీ ఏదైనా చేస్తే అతని మనసు పూర్తిగా విరిగిపోతుందని భయపడి తిరిగి ప్రయాణమైయింది రమ. రైలు ఎక్కించి వెళ్ళేవరకూ చూస్తూ నిల్చున్నాడు వేణు

ఏడాది గిర్రున తిరిగిపోయింది. ప్రఖ్యాత రచయిత్రుల లిస్ట్‌లో చేరిపోయింది రమ. ఖ్యాతి పెరుగుతున్నకొద్దీ సన్మానాలు అందుకోక పోయినా ఇంటికివచ్చి అభినందించే వారు ఎక్కువైపోయారు. గాలిలో దీపమైయింది రమ జీవితం. తనప్రతి ఉనికిని అనుమానపు దృష్టితో శ్రీధర్ చూడటం సహించలేక పోయింది. దీనికి తోడు ఇంటికి పెద్దదిక్కు, తనని అన్ని విధాల తల్లిలా ఆదరించిన అత్తగారు కన్ను మూయడంతో ఒంటరితనం మరీ దుర్భర మనిపించింది రమకి. తనకి వచ్చిన ఉత్తరాలన్నింటిని అగ్నికి ఆహుతి చేసింది రమ. కాని...అందులో ప్రతిబింబించిన వేణు ముఖం చూడలేక పక్క మీదపడి వెక్కివెక్కి ఏడ్చింది రమ.

రోజులు దొర్లిపోతున్నకొద్దీ ఆమె ఆరోగ్యం దెబ్బతింది. జ్వరం వస్తున్నా లెక్కచెయ్యకుండా మానసికంగా కృంగిపోయింది. చివరికి ఆజ్వరమే టైఫాయిడ్‌కి దించింది. ఫలితంగా హాస్పటల్‌కి వెళ్ళవలసి వచ్చింది. వేణు గాభరాగా పరిగెత్తి వచ్చాడు. నెలరోజులు తిరిగినా జ్వరం తిరుగుముఖం పట్టలేదు.

'అక్కా! ఏమిటిది నీకేమయింది' దిగులుగా ప్రశ్నించాడు వేణు, అటువైపు కూర్చుని సిగరెట్ కాలుస్తున్న శ్రీధర్‌ని చూస్తూ.

'ఏమి కాలేదు వేణూ! ఎందుకంత దిగులుపడతావు. వట్టినే వచ్చింది' తేలికగా అంది నీరసంగా రమ. 'కాదు ఏదో జరిగింది. బావా! మీరయినా చెప్పండి' శ్రీధర్‌వైపు చూస్తూ అన్నాడు వేణు.

'నాకు తెలీదు' శూన్యంలోకి చూస్తూ ముభావంగా అన్నాడు శ్రీధర్.

'వేణూ! ఏమిటి నీ పిచ్చి. ఆయనకేం తెలుసు' మందలింపుగా అంది రమ. 'అక్కా! నేనంత అర్థం చేసుకోలేని పసివాడిని కాదు. నీ ఆరోగ్యం ఇలా వుంటే బావ తన...' వేణు.

'వేణూ!' అన్న గర్జన విని ఆగిపోయాడు. 'నా వ్యక్తిగత విషయం నీకనవసరం. ఆయన్ని అట్టే విసిగించకు...' గట్టిగా అంది రమ. 'అక్కా! విసిగించను వెళ్ళిపోతాను. నీ దాంపత్య జీవితం సుఖంగా సాగేట్టు చూసి మరీ వెళ్తాను' శ్రీధర్‌వైపు గుర్రుగా చూస్తూ వెళ్ళిపోయాడు వేణు. 'హు! నేనూ చూస్తాను. దీని అంతేమిటో. రమా! గుర్తుంచుకో, ఇదే మన ఆఖరి చూపు.' వడివడిగా సిగరెట్ విసరి వెళ్ళిపోయాడు శ్రీధర్.

'ఏమండీ' హృదయ విదారకంగా రోదిస్తూ బెడ్‌కి అతుక్కుపోయింది రమ.

* * *

బాలభానుడు తన వేడి కిరణాలతో శ్రీధర్‌ని తట్టిలేపాడు. ప్రక్కన ఫోను ఒక్కటే మ్రోగుతోంది. లేచి రిసీవర్ తీసి 'హలో!' అన్నాడు శ్రీధర్.

'బావా! నీలో మానవత్వం ఏ కొసనైనా వుంటే వెంటనే బయలుదేరి రా!' శ్రీధర్ కాళ్ళు అప్రయత్నంగా కారువైపు నడచాయి. నాలుగునిముషాలు గడిచాయి. శ్రీధర్ హాస్పటల్ స్పెషల్ రూములో అడుగుపెట్టిన మరుక్షణం శిలాప్రతిమే అయ్యాడు. స్లీపింగ్ పిల్స్ ప్రభావంతో సుదీర్ఘంగా నిద్రపోతోంది, ప్రఖ్యాత రచయిత్రి కాని తమాషా.